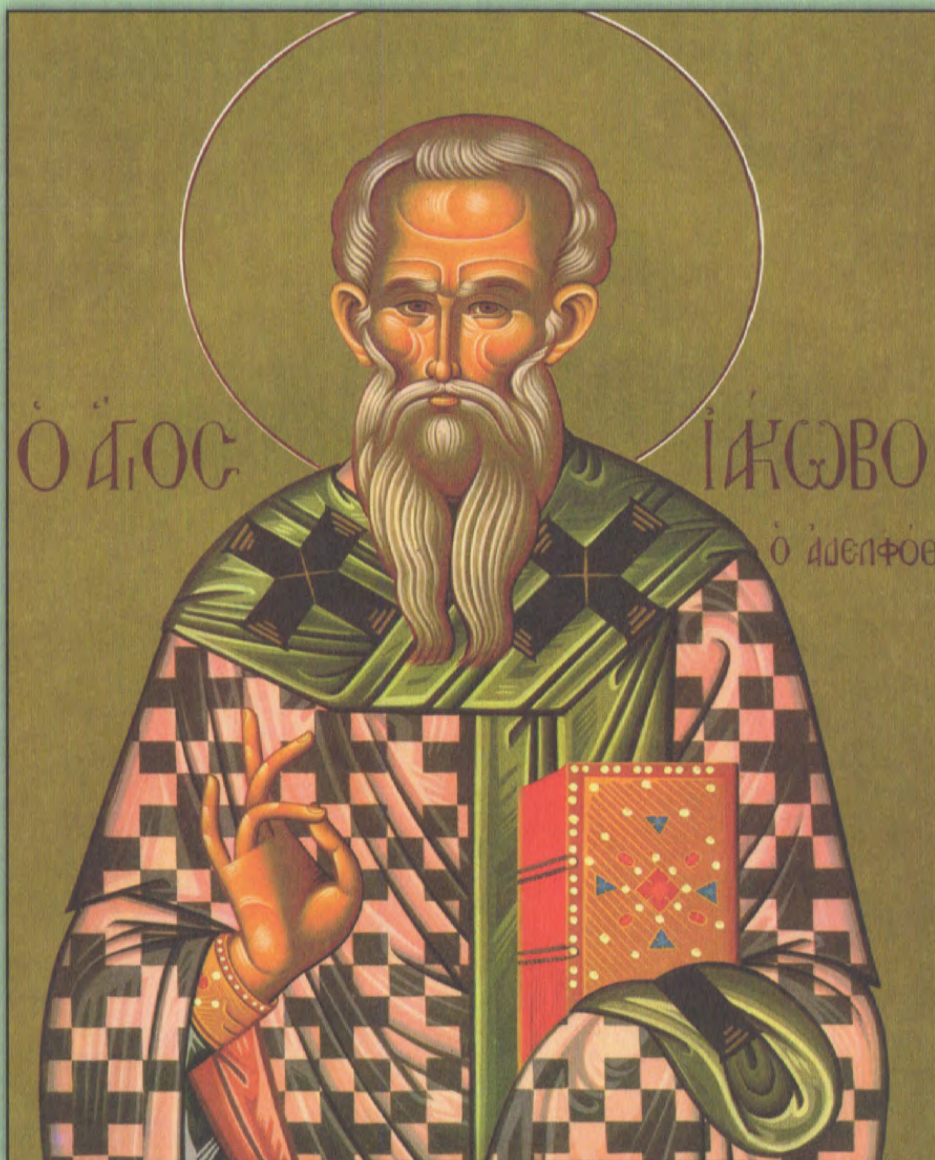

TWENTY-THIRD SUNDAY AFTER PENTECOST
SIXTH SUNDAY OF LUKE

Icon of the Holy Apostle James, Brother of the Lord -- October 23rd

October 23, 2016

23RD SUNDAY AFTER PENTECOST – TONE 6

*THE HOLY APOSTLE JAMES, BROTHER OF THE LORD ACCORDING TO THE FLESH
AND FIRST BISHOP OF JERUSALEM*

SCHEDULE OF SERVICES FOR THE WEEK OF OCTOBER 24 – OCTOBER 30

SATURDAY, OCTOBER 29 – THE VENERABLE MARTYR ANASTASIA THE ROMAN; OUR VENERABLE FATHER ABRAMIUS,
ARCHIMANDRITE OF THE EPIPHANY MONASTERY, WONDERWORKER OF ROSTOV

6:00 PM – Great Vespers for Sunday

SUNDAY, OCTOBER 30 – 24TH SUNDAY AFTER PENTECOST; *THE HOLY MARTYRS ZENOBIUS, BISHOP OF AEGEA, AND HIS
SISTER, ZENOBIA; PASSING INTO ETERNAL LIFE (1963) OF BLESSED PRIEST-MARTYR OLEKSIY
ZARYTSKY, PASTOR OF STRUTYN NEAR ZOLOCHIV, AND SIBERIA, MARTYR*

9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

29 & 30 October 2016

MIDDLE EAST CHRISTIANS IN PERIL

STANDING IN SOLIDARITY

WITH PERSECUTED FAMILIES AND THEIR CHURCHES

**Guest Speaker: Deacon Greg Kandra, Multimedia Editor,
Catholic Near East Welfare Association (CNEWA)**

Join us to hear Deacon Greg Kandra, an Emmy Award-winning broadcast journalist, describe the ongoing refugee crisis and persecution of Christians in the Middle East. Prior to joining CNEWA, Deacon Greg was a writer and producer for several news programs, including the CBS Evening News. Drawing on his own personal experience both as journalist and CNEWA multimedia editor, he will provide an enlightening and heartfelt talk about Christians in peril. He'll also share stories of the tireless efforts of the sisters and priests -- CNEWA's partners in the region — who are bringing faith, hope and care to these devastated families.

**Holy Angels Byzantine Catholic Church
2235 Galahad Road
San Diego, CA 92123**

**Saturday 29 October: 11:00 AM
Sunday 30 October: 12:45 PM (In the Parish Hall)**

Questions:

*Holy Angels Byzantine Catholic Church Parish Office: 858-277-2511 or,
Debora Stonitsch (CNEWA): 212-826-1480 Ext 503
dstonitsch@CNEWA.org*

Від Катехизму “Христос наша Пасха”

IV. Особиста молитва християнина

Г. Практика Молитви

1. Молитва псалмами

«Співаючи Богові з подякою від свого серця псалми»

(Кл. 3, 16)

684. Молитва словами зі Святого Письма сягає старозавітних часів. Прикладом такої молитви є псалми – зразок і «школа» молитви. Псалми – це духовні пісні. Псалмами молилися старозавітні пророки, царі, священики та весь люд. Псалмами молився й на них виховувався Ісус Христос. Словами псалмів Він молився і на хресті. Молячись псалмами, ми усвідомлюємо Божу велич і красу, мудрість і силу Бога й водночас нашу перед Ним гріховність і неміч. Ми зростаємо в простоті й смиренні, щирості й довірі, покорі й любові. «Псалом – це спокій душі, речник миру, що втихомирює розбурхані й неспокійні думки. [...] Псалом скріплює приязнь, посварених об'єднує, а між приятелями зрошує любов. [...] Дияволи тікають від псалмів, а натомість приходять опіка ангелів. [...] Псалом для початківців – початок, для тих, що зростають, – зріст, а для досконалих – завершення, голос Церкви, радість святкових днів, розбудження спасеного в Бозі смутку. Псалом – діло ангелів, творіння неба, пахощі духовні¹».

2. Короткі молитви

«Господи, помилуй!»

685. Перебування християнина в Божій присутності викликає в ньому захоплення й подив, які він виражає короткими молитвами-вигуками, або «виголосами». Такими виголосами є закінчення всіх молитов, коли славимо Бога – «Отця, і Сина, і Святого Духа». Уже саме згадування трьох Осіб Пресвятої Тройці, супроводжуване знаком святого хреста, є прикладом короткої молитви. Так само знак хреста вже є короткою молитвою. Короткими молитвами є звернення до кожної Божої Особи поіменно, наприклад: «Господи», «Боже», «Отче», «Сину Божий», «Ісусе Христе», «Душе істини». Виголошуючи короткі молитви імен Божих, ми виявляємо і радість, і тривогу та віддаємо себе під покров Божий. Прикликання Божого імені ніколи не буває марним, однак слід остерігатися, щоб «не вживати імені Господнього намарне», тобто з неповагою, для жарту чи, що гірше, для блюзнірства.

¹ Василій Великий, *Гомілія на Псалом 1, 2.*

686. Короткими молитвами є християнські привітання, серед яких: «Слава Ісусу Христу! – Слава навіки!», «Христос воскрес! – Воістину воскрес!», «Христос рождається! – Славимо Його!». Цими вітаннями християни освячують зустрічі й прощання. Молитву «Вічна пам'ять» живі шлють до Бога за померлих. Деякі короткі молитви від початків християнства були настільки важливими, що й досі збереглися мовою перших християнських спільнот. Наприклад, молитву «Алилуя» (з єврейської хвалить Господа) й досі вживають без перекладу всі християни світу. Коротка молитва «Амінь» (з єврейської хай так буде) виявляє готовність молільників прийняти в мирі все, що зішле Господь.

687. Крім молитов – вигуків прослави, є також короткі молитви-прохання «Господи, помилуй» і «Подай, Господи». Прохання до Господа поєднуються з вірою в те, що милість Божа містить у собі все, що нам потрібно. Ще однією короткою молитвою є молитва дарування самих себе, одні одних і всього нашого життя «Тобі, Господи». Простота коротких молитов є виявом відмови від «зайвих слів» з довір'ям до Господа, Який знає, що нам потрібно (пор. Мт. 6, 32).

3. Дар сліз у молитві

*«Молитви й благання з великим голосінням та слізьми»
(Євр. 5, 7)*

688. Святий Григорій Ніський навчав: «Сльози – це немов кров душевних ран²». Молитва сліз – це Божий дар оплакування своїх гріхів і внутрішньої туги за Богом; це глибоке зворушення, викликане відкриттям людині, з одного боку, божественної краси, а з іншого – власної недосконалості. Це напруження між «божественним досконалим» і «людським недосконалим». Оплакуючи свою недосконалість, людина водночас співстраждає з усім творінням, яке через її гріх «стогне і мучиться» (див. Рм. 8, 22).

689. Духовні подвижники навчають, що страх Божий викликає сльози покаяння, сльози приносять духовну радість, а радість дає силу, завдяки якій душа приносить плоди. Таким чином біль, страждання і плач завершуються блаженством³. Дар сліз обмиває очі серця людини, робить її здатною бачити все, що її оточує, як це бачить Бог. Тому така людина не осуджує ближнього, а сповнюється милосердною любов'ю, стаючи здатною відчувати страждання і потреби інших людей.

² Пор. Григорій Ніський, *Слово на похорон імператриці Плакільи*.

³ Див. Симеон Новий Богослов, *Катехиза четверта*.

4. Словесна молитва

*«Почуй, о Господи, мій голос, коли взиваю!»
(Пс. 27(26), 7)*

690. Молитва твориться устами, умом і серцем. Спочатку вона є тільки словесною, але разом з нею має звершуватися молитва ума і серця, яку вона розігріває та підтримує. Молитва уст є духовно плідною у поєднанні з внутрішньою увагою. Учителі духовного життя наголошують: якщо увага відхилилася від слів молитви, потрібно повернути її на місце, де її було втрачено, і повторювати слова молитви, аж поки не вдасться промовити цілу молитву від початку до кінця без розсіяння⁴. Розсіяність уваги може бути спричинена відсутністю практики або зовнішньою спокусою. Якщо ми будемо наполегливі, то навіть спокуса не зашкодить нашій молитві. Ті, що моляться словесною молитвою, уподібнюються до ангелів і разом з ними беруть участь у прославі Бога.
691. Святі Отці протягом усього свого життя поєднували словесну молитву з молитвою ума і серця. Завдяки цьому поєднанню молитва наскрізь пронизує душу й тіло молільника. Коли до молитви ума приєднується серце, то слово дійсно промовляє, а серце відчуває те, що в цей час мислить ум.

5. Роль мовчання в молитві

*«Вважай же, Йове, та мене слухай;
мовчи, я буду говорити!»
(Йов. 33, 31)*

692. Передумовою молитви є тиша, яку досягаємо з Божою допомогою, відкинувши помисли, які нас непокоять. Осягнення тиші всередині нас є умовою того, щоб почути Бога й розмовляти з Ним. Що ближче Бог до нас, то глибшою стає наша молитва. Настає мить, коли наше перебування в Божій присутності вже не потребує слів. Ми знову замовкаємо, хоч це мовчання – знак спілкування понад словами й поняттями⁵. Таке перебування в Божій присутності називаємо благоговінням. Як навчають Святі Отці⁶, мовчання є і початком нашої молитви, і виявом молитовного споглядання Бога.

⁴ Див. Йоан Ліствичник, *Ліствиця духовна. Слово 28*.

⁵ Див. Діонісій Ареопатит, *Про Божі імена*, 11, 1.

⁶ Див. Йоан Ліствичник, *Ліствиця духовна. Слово 27*.

Любов Бога і Близнього

Церква є спільнота вірних об'єднаних вірою в Ісуса Христа, яка покликана привести людей до Бога і забезпечити кожному спасіння через Христа Господа. В світлі цього розуміння ми, вірні церкви, повинні осягнути Бога не чекаючи вічності, але вже тут на землі бути в злуці з Богом, а це значить не що інше, як перебувати в любові один до одного.

Св. Євангелист Іван Богослов, Апостол Любові, ясно про це говорить: *„Бог є Любов, хто перебуває в Любові перебуває в Бозі”*. Кожен із нас повинен плекати ту Божу чесноту, чесноту Любові, яка є джерелом всіх моральних чеснот, які підносять людину до гідності християнина і спонукають нас вести досконале християнське життя.

Найбільшим завданням для кожного із нас — це навчитися любити один одного не тільки в родині, але рівнож і в громаді, і тоді ми змінимо наше особисте, родинне і громадське життя на краще.

Притча про багача і Лазаря, це мініатюрний образ двох світів і людей, що опинилися по двох сторонах рубікону. Христос у притчі не дорікає багатому за його багатства і пурпури, що ними він зодягався, а за те, що він маючи під боком убогого, обдертого і хворого Лазаря, був байдужим до його нужди, і не почувався до обов'язку полегшити його нещасну долю.

Сьогоднішнє св. Євангеліє ставить і нам, в повній наготі, драстичне питання: чи ти, втішаючись матеріяльними багатствами, відчуваєш в собі потребу поділитись ними з тими, що позбавлені елементарних засобів до життя? Якщо так, то з твоєю совістю все в порядку. Але, якщо ти подібний до того євангельського багача і твоє серце нечуло на болі і страждання убогих, тоді тобі час на іспит совісти, на іспит твого життя.

На Страшному Суді Спаситель спитає кожного з нас про наше відношення до наших ближніх словами: *„Я був голодний. Я був спражнений. Я був нагий. Я був подорожний. Я був померлий. — Щонебудь ви зробили одному із найменших Моїх братів, це ви Мені зробили”*. Хай, отже, сьогоднішнє св. Євангеліє дасть нам нагоду глибоко задуматися над цим питанням.

LOVE OF GOD AND NEIGHBOR

The Church is a union of faithful held together by faith in Jesus Christ. She is called to bring people to God and guarantee each person salvation through Christ the Lord. In this context, the faithful of the Church should attain God without waiting for eternity, but should be united here on earth with God. This means nothing more or less than living in love towards each other.

The Holy Evangelist John the Theologian, the Apostle of Love, clearly says: *“God is Love. Who abides in Love, abides with God.”* Each of us should nurture this grace from God, this virtue of Love, which is the seed of all moral virtues which raise people to true Christianity and inspire us to live an exemplary Christian life.

The greatest task for all of us is to learn to love each other, not only within our family, but also within the community. Then we will change our personal, family and community life for the better.

The parable about the rich man and Lazarus gives us a view of the two different worlds these men represent. Christ does not condemn the rich man for his wealth but for the fact that, seeing Lazarus dressed in rags and obviously sick, the rich man was indifferent to his need and felt no obligation to help the poor man in any way.

Today’s Holy Gospel sets before us the difficult question: do you, happy with your material possessions, feel a need to share with those who lack even the basic essentials of life? If you do, then your conscience is clear. But, if you are like the rich man in today’s Gospel reading and your heart is unfeeling to the pain and suffering of the poor, then it is time for you to search your conscience and to change your life.

At the Last Judgment, the Savior will ask each of us about our behavior toward our neighbors with these words: *“I was hungry. I was thirsty. I was downtrodden. I was a traveler. I was at the point of death. — Whatever you did for the least of My brothers, you did this also for Me.”* May today’s Holy Gospel provide us the opportunity to deeply think about this question.

From the Catechism “Christ our Pascha”

IV. The Personal Prayer of the Christian

D. The Practice of Prayer

1. Prayer with the Psalms

With gratitude in your hearts sing psalms.

(Col 3:16)

684. The practice of praying with the words of Holy Scripture reaches back to Old Testament times. An example of such prayer is the psalms—a model and *school* of prayer. Psalms are spiritual songs. The Old Testament prophets, kings, priests, as well as the entire people of God prayed the psalms. Jesus Christ prayed the psalms and was brought up on them. He prayed with the words of the psalms even on the cross. As we pray the psalms we become aware of God’s majesty and beauty, his wisdom and power. At the same time we recognize our frailty and sinfulness before him. We grow in simplicity, humility, sincerity, trust, acceptance, and love.

A psalm implies serenity of soul; it is the author of peace, which calms bewildering and seething thoughts. ... A psalm forms friendships, unites those separated, conciliates those at enmity.... A psalm is a city of refuge from the demons; a means of inducing help from the angels.... It is the elementary exposition for beginners, the improvement of those advancing, the solid support of the perfect, the voice of the Church. It brightens the feast days; it creates a sorrow that is in accordance with God ... A psalm is the work of angels, a heavenly institution, the spiritual incense.¹

2. Short Prayers

Lord, have mercy.

685. As the Christian abides in the presence of God, he or she is seized with rapture and an admiration expressed in short prayerful exclamations. Such exclamations are the conclusions of all liturgical prayers, when we praise God, “the Father, and the Son, and the Holy Spirit.” The very mention of the Persons of the Most Holy Trinity, accompanied by the sign of the holy Cross, is an example of a short prayer. Likewise, the sign of the Cross is one. The invocation of each of the Divine Persons byname—“Lord,” “God,” “Father,” “Son of God,” “Jesus Christ,” “Spirit of truth”—all of these are also prayers of this kind. Pronouncing in such short prayers the names of the Divine Persons, we express our joy or our anxiety, and we commend ourselves to God’s protection. The invocation of God’s name is never futile. However, we must beware never to “take the name of the Lord our God in vain,” that is, irreverently, or in jest, or worse, in order to blaspheme.

¹ BASIL THE GREAT, *Homily on Psalm 1,2*: PG 29,212.

686. Christian greetings are also brief prayers. We say: “Glory to Jesus Christ!—Glory forever!” “Christ is risen!—Truly he is risen!” “Christ is born!—Glorify him!” With such greetings Christians sanctify their encounters and their farewells. “Everlasting (or eternal) memory” is a prayer the living raise to God for the dead. Some brief prayers were so important from the very beginnings of Christianity that they have been preserved to this day in the languages of the first Christian communities. For example, the prayer “Alleluia!” (from the Hebrew meaning *Praise the Lord!*) is still used by all Christians without translation. “Amen” (from the Hebrew meaning *so be it*) is a brief prayer that expresses the readiness of those praying to accept in peace all that the Lord might send.

687. Besides short prayers or exclamations, there are also short prayers that are petitions: “Lord, have mercy,” and “Grant this, O Lord,” for example. These petitions to the Lord are joined to a conviction that the mercy of God contains all that we need. Another short prayer, “To you, O Lord,” is the prayer of dedication of ourselves, one another, and our whole life to Christ our God. The simplicity of brief prayers is an expression of our renunciation of “extraneous words,” trusting in the Lord who knows all that we need (see *Mt* 6:32).

3. The Gift of Tears

Prayers and supplications, with loud cries and tears
(*Heb* 5:7)

688. Saint Gregory of Nyssa taught: “Tears are like the blood of the souls wounds.”² Prayer with tears is God’s gift to us. It enables us to lament our sins and feel inner longing for God. It is a deep sensation that descends upon us when God reveals his Divine beauty on the one hand, and our own imperfection on the other. It is the tension between the *Divine perfect* and the *human imperfect*. Shedding tears over our imperfection, we commiserate with all creation which, due to our sin, “groans and suffers.”

689. The spiritual ascetics teach that the fear of God yields tears of repentance. Tears bring spiritual joy while joy gives strength. In virtue of this the soul bears fruit. Thus, pain, suffering, and tears culminate in blessedness.³ The gift of tears cleanses our spiritual eyes and enables us to see everything around us the way that God sees it. We then do not judge our neighbour but are filled with merciful love, having become capable of feeling the suffering and needs of others.

2 Gregory of Nyssa, *Homily for the Funeral of the Empress Flacilla*. PG 46,877-892.

3 See SYMEON THE NEW THEOLOGIAN, *Fourth Catechetical Discourse*.

4. Vocal Prayer

Hear my voice, O Lord, when I cry aloud!
(Ps26[27]:7)

690. We pray with our lips, our mind, and our heart. Usually in the beginning, prayer is only verbal. But such prayer should be joined to the prayer of mind and heart, aroused and upheld by verbal prayer. The prayer of the lips is spiritually fruitful when it is united with inner attention. The masters of the spiritual life stress that if one's attention is distracted from the words of prayer, one should bring it back to the place where it was lost and repeat the words of the prayer until we are able to recite the whole prayer from beginning to end without distraction.⁴ Distraction may be caused by lack of experience or by an external temptation. If we are insistent, even temptations will not impair our prayer. Those who pray vocally are similar to the angels and together with them participate in the praise of God.
691. Throughout their lives, the Holy Fathers and Mothers joined vocal prayer to prayer of the mind and heart. This kind of union causes prayer to permeate the soul and body of the one who prays. When the heart is joined to the mind in prayer, the words truly communicate their meaning and the heart feels that which the mind is pondering.

5. The Role of Silence in Prayer

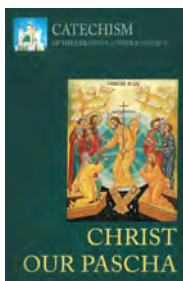
Pay heed, Job, listen to me; be silent, and I will speak.
(Job 33:31)

692. A prerequisite for prayer is the silence that we achieve with God's help once we have rebuffed troubling thoughts. Achieving silence within us is a requirement for hearing God and conversing with him. The closer God is to us, the deeper our prayer becomes. There comes a moment when our remaining, or dwelling, in God's presence no longer requires words. We fall silent once again, though this silence indicates the kind of communication that transcends words and concepts.⁵ Such remaining, or dwelling, in God's presence is called authentic, vigilant devotion. As the Holy Fathers teach,⁶ silence is both the beginning of our prayer and an expression of a prayerful contemplation of God.

4 See JOHN CLIMACUS, *The Ladder of Divine Ascent*, 28: PG 88,1132.

5 See PSEUDO-DIONYSIUS THE AREOPAGITE, *On the Divine Names*, 11,1: PG 3,949.

6 See JOHN CLIMACUS, *The Ladder of Divine Ascent*, 27: PG 88,1096.

Catechism of the Ukrainian Catholic Church.

Kyiv, Edmonton, 2016.

On Knowledge of the Catechism (April, 1937)

I strongly reminded the priest-pastors about this great and holy obligation before God (to teach catechism), and now I come to you, Dear Brothers and Sisters, to you, fathers of Christian families, to you, Christian mothers, to you, Brothers and Sisters, members of various church brotherhoods. Help our priests, help me, your Bishop-Pastor, to spread among the people, but especially among the youth, a knowledge of the holy faith, a knowledge of the catechism. This is the best way to contribute according to your abilities to pastoral work in the church, this is the best way to fulfill in concrete action the Christian commandment to love one's neighbor, and thus you will also show the best and greatest love to your own people...And may Almighty God bless you and help you understand the importance of catechetical teaching, and that you must do everything, in order to know the catechism well personally, and teach it to your children.

~Metropolitan Andrey Sheptytsky

Softcover English language and Ukrainian language catechisms are available for \$28.00 including shipping. A hardback edition of the Ukrainian language catechism is available for \$33.00. If you are interested please let Father James know. Orders will be placed on October 24.

Sunday offering for October 16

Amount	Number
\$15.00	2
\$20.00	4
\$25.00	2
\$35.00	1 (loose)
\$40.00	2
\$85.00	1
\$100.00	1
\$400.00	1
\$860.00	

Parishioner Total: \$860.00

Average / parish household (42): \$11.03

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: (\$1340.00)

Year-to-date deficit: (\$43,693.00)

Gift from Rose Zalopany Estate: \$411.94

PARISH COMMITTEES

FINANCE COMMITTEE:

Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes
Bohdan Kniahynyckyj

PASTORAL COUNCIL:

Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

STEWARDSHIP (FUNDRAISING) COMMITTEE:

Bohdan Knianynyckyj
Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

SOCIAL COMMITTEE

Olena Bankston
Olga Fedunyak
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Compassion for Lazarus

I should like to know, O rich man, if you in your suffering excuse even your own self. You would not have come to these evils if on earth you had given a crumb from your huge barns and a drop from your great wine presses. What the flesh needs, and nature demands, and suffices for life, is little. Avarice is the reason why a man stores up many great possessions, not for himself but for others, and that clearly to his present or future suffering.

But, you object, O rich man: "Even if I did refuse to give wine, what I ask for is water, which the Creator himself of all beings and nature gave as something common to all human beings." I think, O rich man, that you refused even water to the poor man. You exposed him to as many dogs as you could to keep him from entering your door and coming to your well.

"Send Lazarus to dip the tip of his finger in water." What is the meaning of this which you

say if he is not to bring the water? Evidently, that water is nearby to you. And if it is near, why do you not take it from nearby? Why? Because your hands are rightly bound, O rich man. Because you spurned to give help to Lazarus' hands when they had lost their strength through weakness. Man should certainly share his members with the weak. When Job was not so much giving them as giving them back, he spoke as follows: "I was an eye of the blind, and a foot of the lame. I was the father of the weak." O man, if you do not have a coin, give a poor man your hand, because he shows greater mercy who by his own hand leads a poor man who is weak to his table. He gives his very self to the poor man who devotes himself to his service, makes himself the poor man's servant.

St. Peter Chrysologus

**For more information on Eastern spirituality, visit
www.ecpubs.com**